

Det hyggelige Valg.

Beslunget

paa

Velædle, Höyfornemme

Hr. Andreas Christopher Stuvitz's

og

Velædle, Höyfornemme

Jomfr. Lydia Fasting Geelmuydens

Bryllups-Dag

den 13de Martii 1797.

Ærbödigst

av

B. Børretzen.

BERGEN, 1797.

Trykt hos R. Dahls Esterleverske.

Selv Geisten den slides ved Dage og Nak,
Av Velde dens Munterhed sloves;
Derfor maae Poeter tit tage en Taar,
Saa ofte dens Biestand behoves —
Min Musa! Ach! er der hos dig noget Liv,
Ansænd dine Krester, vær munter og skriv.

Her har du en Text av fortrinligste Sort,
Du kan den vist ikke udføre;
Thi dertil er Rummet og Tiden for kort —
Ey altid det høviske Dre
Gad høre sin Roes, omendskjont den er sand,
Dg Smiger foragter den rettskafne Mand.

Dog maae du vedrore, hvad til denne Fest
En virkende Marsag har været,
Og quæde den Fryd, som opliver hver Giest,
Da gise denne Handling saa øret,
Du siden kan svæve om Glassenes Bred;
Men vogt dig, du iffe i dem falder ned.

Mys

Nys fremstod i denne saa yndige Boe
Et blomstrende Par for vort Hye,
De rakte sin Haand, og vi horte Dem To
At sværge ved Guld i det Haye:
At De ville deele til Legem og Siel,
Hvad han Dem bestiller av Dec og av Bel.

Fortryllende Syn av saa venlig en Brud,
Hvis Smil har forlængst os forkyndet,
Hvert Hæld for den Mand Hende kaarede ud,
Hvorved Hun blev hædret og yndet,
I Ustyld og Verbarhed Ungdom hensvandt,
Bred gavnlige Sysler Hun Hierterne vandt.

Ey Lænken av Guld paa en Beyler blev lagt,
Som tung maae med Græmmelse bæres;
Forsilde har mangen Fortrydelsen smagt,
Naar det under Kiv skal fortøres,
Naar Elskov i Hast bliver føleligt Had,
Som nager til Døden, kan stille dem ab.

Ney! hid kom en Mand, og hans Adfærd var klog,
Blot Gienstin fra dydefuldt Hierde
Opflammed' hans Altræae, fremforte hans Sprog,
Som Hierdet med Haanden begierte:
Teg elsker Dem trofast, Høystærde Møe!
Og ønsker: tilsammen at leve og døe.

Hun var udi Venners velgiorende Skiod,
(Forældres — det Navn De fortjene)
Som Datter Hun Omsorg og Agtelse nøed,
De til Hendes Bel sig forene —
Thi gav Hun sin hædrede Beyler til Svar:
Dit Tilbud oprigtig mit Bisald vist har.

„Men

„Men adspørge først Disse, og kald mig saa din,
„Jeg aldrig Dit Huske skal svige;
„Jeg troe mig lykselig, naar Du kaldes min,
„Og Himlen vil ynde os Lige;
„Du kan mig forsørge, min tilstand Du veed —
„Vi forbre kaa Brod i vort Ansigtes Sved.

Jeg ligesom grølles i Legem og Sind,
Velsigner min Stand og min Mage,
Naar Jordum Tids Grierie falder mig ind,
Og naar man sligt Ja kan modtage —
Hr. Brudgom! jeg synes at læse den Lyst,
Som længe maae throne i forliebte Bryst.

De sik da Samlykke! — det var ligefrem —
Av Mødre, av Venner, som funde
Et andet, end deri at bisalde Dem,
Og føelles den Velfærd Dem under;
Nu stod af det Forbund kun dette til Rest;
At tilbede Gud og besvare hans Præst.

Og denne blev Dagen, indviet til Fryd,
Hvorudi vi alle deeltage,
O Almagt! som skaber og lønner al Dyd,
Send du os den øste tilbage!
Kron Handlingens Folger med Himmelens Fred,
Velsigne dens Frugter til tredie Leed.

Nu derpaa vi alle fra vennehuld Aand
Høytidelig Sang vil istemme,
Vor Jubel omkrande saa dyrebart Baard,
Vi fæstlige Glæder foruemme,
Og Ønsker bonhorte i sierneste Lid,
Bestemme for Parret hver Glæbne saa blid,

Fot

For Brud og Brudgom.

Melodie: Fred og Frihed ic.

I.

Livet svandt ved to Slags Glæder,
Som ret rene kaldes kan:
Dem, som Dyden os bereder,
Dem vi used i Ægteskab:
Begge kom fra Lystets Egne,
For at jævne Livets Vey,
Begge straaler allevegne,
Saa vor Gud den snubler ey.

2.

O! at disse maae Iedsage
Bruds og Brudgoms lette Fied,
Og opflare Deres Dage
Med sin ganske Herlighed!
Kummers Laage, Sorgers Brimmel,
Whælds Morke il som flye
Fra den Skæbnes blide Himmel,
Som gør Deres Glæder nye!

3.

Lad, o Guld! din Undest være
Deres Haab og Deres Lod,
Jordens Hæld og Jordens Ere
Giore Deres Vandel god!
Silde, naar al Kraft skal svinde,
Og De er av Alder graae,
Deres Dyd i varigt Minde
Hos et værdigt Afskom staae!!!

Gru d

Brud og Brudgom til Mødre
og Besægtede.

Melodie: Naar Øsiens Straaler ic.

I.

Vor varme Tak det Hüns gienlyde,
Hvor vi nu Hoytids Gode nyde—
Dog, den av os ey tolkes kan;
Vor Giæld den gaaer saa langt tilbage,
Fra første Ungdoms spøde Dage
Til dette Nu i denne Stand.

2.

O Mødre! Deres Raad os byde
Og villsige vi skal adlyde,
Mens Himlen øger Deres Nar;
Find i vor Daad en Glædes Kilbe,
Saa at det gaaer os, som De vilde,
Da intet Savn vor Boelig, naær.

3.

Ta! dette Huuses Eyer være
Med sielne Mage Kionnets Ere,
Samt elskte Flok velsignede!
Saa mangt et Hierte De har glædet,
Formindsket Sorg, som Hyne vædet,
Giort Armod mindre trykkende.

4.

Vi tafe os i disse Tanker,
Ved Feleller av Belgjort banker
Vort Hierte omme, tette Slag.
Velsigned' vorde Hunssets Fædre!
Med Tak og Bon vi Dem skal hædre
Fra nu av til vor sidste Dag.

Selskabs-Sang.

Melodie: Mens fælles Fryd ic.

I.

Her sidde muntre Mænd og Kvinder,
Lovsingende trindt dette Bord
Hvad man i slige Gilder finder
Av Tidens Gode i vort Nord:
Her dyrkes Viins og Elskovs Gud,
Og Vensteb tommer Skaaler ud.

2.

Naar Gubber drak av pælet Kande,
Og Øllet gjorde Panden heed,
Da klinked ærlig hver med Grande
Paa en uskromtet Trofasthed,
Og Rævetag av Nordmands Haand
Var Freds og Samfunds dyre Baand.

3.

Velan! vi eh fra dem vanslægte,
Endskjont for Kruus vi bruge Glas,
Og drinke Viine, som er ægte,
Og giore derved mere Stads;
Ney! klinker: Gammel Ærlighed
Fra os til Born siige ned!

4.

Foragt for den, som Pligter sviger,
Som blander Mid i Næstiens Sved! —
Hæld hver i vore Twilling-Riger,
Som hader Twedragt, elster Fred!
Hæld hver retskaffen virksom Mand,
Han være udi hvilken Stand!

5.

Nu Skaalen gialdt fra Slot til Hytte,
Fra Fyrsten ned til underst' Mand,
Guld alle Stænders Vel beskytte,
Og fred'e vores Fødeiland! —
Alt Handel, Gøefart, Fiskerie
Welsignes maae! —

35667